

Arrest

nr. 214 736 van 7 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 26 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vragen op 10 november 2015 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 juni 2018 aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Tadjiekse origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Paryat in het district Nejrab, gelegen in de provincie Kapisa. U werkte in de wegenbouw voor de firma A. M. (...) bij projecten in Kandahar, Takhar en Nejrab. U verblijft in België samen met uw broer S. N. A. (...).

Nadat u uw studies afrondde, begon u in 1391 (2012-2013) te werken voor de firma A. M. (...). Uw broer N. (...) werkte ook voor deze firma als administratief bediende. Uw broer M. (...) die aan de universiteit van Kabul ingenieursstudies gevolgd had, was vicepresident van A. M. (...). Hoewel u zelf niet voor ingenieur studeerde, had u een goede praktische kennis van de wegenbouw en kon u als werfopzichter aan de slag. In 2013 werkte u aan een project in Nejrab. Er diende een weg aangelegd te worden van Deh Qazi tot Ayar Khel. Om deze weg te kunnen construeren, moesten een plaatselijke moskee en enkele kerkhoven afgebroken worden. Een gedeelte van de plaatselijke dorpingen ging hier echter niet mee akkoord en verzette zich. Bovendien raakten enkele huizen beschadigd door de grondwerken die jullie uitvoerden, was er lawaaihinder en was de weg geblokkeerd voor de dorpingen. Er vonden enkele veiligheidsincidenten plaats. Een boze dorping vernielde uw wagen, er werd een mijn in een van jullie trucks geplaatst en er werd olie op de weg gegooid om de werken te saboteren. Na bemiddeling door het districtshoofd en de ouderen werd een akkoord bereikt met de dorpingen. Jullie konden het project voort zetten en er werden jullie arbaki (leden van de Afghaanse lokale politie) toegewezen om jullie te beschermen. U bleef werken voor de firma A. M. (...). Op 5 asad 1394 in de ochtend (27 juli 2015) ging uw broer I. (...), die eveneens voor het bouwbedrijf van uw broer M. (...) werkte, op weg om brandstof te gaan bestellen. Hij keerde echter niet terug. In de namiddag verwittigden jullie de politie. Vier dagen later, op 9 asad 1394 (31 juli 2015) werden jullie opgebeld door de politie. Er was een lichaam gevonden. Jullie moesten naar Kabul gaan om het lichaam te identificeren. U ging samen met uw broers N. (...) en M. (...) naar Kabul. Het gevonden lichaam was dat van uw broer I. (...). Er werd een autopsie uitgevoerd en vervolgens mochten jullie het lichaam terug meenemen naar Nejrab. Een tiental dagen later kwam H. (...), de zoon van een landbouwer die voor jullie werkte, bij jullie langs. Hij vertelde jullie dat hij te weten gekomen was dat het de taliban was die uw broer I. (...) gedood had, omdat jullie aan de straat gewerkt hadden en de moskee en de kerkhoven vernield hadden. De taliban was erop uit om jullie allemaal te doden. H. (...) had deze informatie verkregen via zijn echtgenote die een broer had die talib was. U besepte dat u gevaar liep en u besloot te vluchten. Op 22 asad 1394 (13 augustus 2015) vertrok u samen met uw broer N. (...) uit Nejrab. In diezelfde periode vertrokken ook uw andere broers Ni. (...), K. (...) en M. (...) uit Afghanistan. U reisde via de districten Tagab, Surobi en de stad Jalalabad naar de grens met Pakistan in Torkham. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bereikte u rond 26 oktober 2015 België. Op 10 november 2015 diende u samen met uw broer S. N. A. (...), een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele taskara afgeleverd op 15 saratan 1392 (6 juli 2013), een verslag van de autopsie van I. (...), foto's van uw overleden broer I. (...), foto's van bouwprojecten van A. M. (...), foto's van de problemen bij een project in Nejrab, foto's van het overleg naar aanleiding van de problemen, een kopie van documentenbundels (contracten en foto's) aangaande projecten in Kandahar, Takhar en Nejrab.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan ontvlucht bent nadat de taliban uw broer vermoordde. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het

aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag 1 maart 2018, hierna CGVS1, pg 2 en notities van het persoonlijk onderhoud 10 april 2018, hierna CGVS2, pg 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u geen zicht biedt op uw band met Kabul en een naar alle waarschijnlijkheid voorgaand verblijf in Kabul. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

In casu werd vastgesteld dat u uw band met Kabul tracht te verbergen en dat bij uw bewering dat u uw hele leven in het district Nejrab, provincie Kapisa gewoond hebt, ernstige vraagtekens rijzen. U verklaarde dat u in Nejrab geboren bent, dat u in Nejrab school liep en dat u nooit elders gewoond hebt. Uw ganse familie woonde volgens uw verklaringen in het district Nejrab (CGVS1, pg 5 en 6) In het kader van uw tewerkstelling voor het bouwbedrijf waarvan uw broer M. M. (...) vice-president was, werkte u wel in verschillende provincies, bijvoorbeeld in Kandahar. Om te reizen naar uw werkplaats bracht u sporadisch een nacht door in Kabul, op het hoofdkantoor van de firma A. M. (...), maar u verbleef geen langere periodes in Kabul. (CGVS1 pg 3) U stelde dat u niemand kent in Kabul en dat u er geen plek zou hebben om te wonen (CGVS2, pg 8 en 9). Het CGVS heeft echter meerdere vaststellingen gedaan die ertoe leiden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over Kabul.

Zo werd vastgesteld dat u uw Facebookprofiel niet kenbaar wenste te maken, wat op zich al aantoonde dat u bedrieglijke intenties hebt en dat u informatie tracht te verbergen ten overstaan van het CGVS. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd op welke naam u een Facebookprofiel had. U noteerde uw profielnaam, maar u kende de correcte schrijfwijze niet meer (w. k. (...), zie CGVS1, pg 4). Voor een opgeleid persoon zoals u, is dit al opmerkelijk. Het door u genoemde Facebookprofiel werd echter wel teruggevonden met als profielnaam 'W. K. (...)' (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, Facebookprofiel W. K. (...)). Het gaat onmiskenbaar om een profiel dat u beheert, gelet op de duidelijk herkenbare profielfoto die overeenstemt met uw beschrijving van uw profielfoto (CGVS1, pg 4). Na het tweede persoonlijk onderhoud en gelet op de twijfels die bestonden over uw voorgehouden woonplaatsen in Afghanistan werd het Facebookprofiel van uw broer M. M. (...) opgezocht en teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, Facebookprofiel 'M. M. (...)'). Via zijn profiel werd een tweede Facebookprofiel aangetroffen dat ontegensprekelijk het uwe is en dit op naam van 'W. S. (...)'. Dit blijkt uit de duidelijk herkenbare profielfoto en de selfies die terug te vinden zijn op dit Facebookprofiel (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, Facebookprofiel 'W. S. (...)). Tevens werd een tweede Facebookprofiel aangetroffen van uw broer S. N. A. (...) (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier: Facebookprofiel 'N. A. S. (...)). Dit profiel wordt onmiskenbaar door uw broer beheert wat blijkt uit de profielfoto, andere foto's op het profiel en een foto op zijn tijdlijn van jullie beiden samen. Ook uw broer had een ander Facebookprofiel opgegeven toen hem hiernaar gevraagd werd tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag N. A. (...), 1 maart 2018, pg 6, zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier: Facebookprofiel 'N. S. (...)). Op uw Facebookprofiel 'W. S. (...)' wordt vermeld dat u school liep op de Ghulam Haidar Khan High School. Dit is een school in Khair Khana, Kabul (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw vriendenlijst bestaat hoofdzakelijk uit personen die uit Kabul afkomstig zijn, er studeerden en/of werkten (zie lijst met profielen van vrienden). Op het Facebookprofiel van uw broer M. M. (...) wordt vermeld dat hij onderwijs volgde aan dezelfde High School als u. Het Facebookprofiel op naam van N. A. S. (...) vermeldt dat hij in 1997 naar Kabul verhuisde, dat hij in Kabul woont en werkt(e) en studeerde aan de universiteit van Kabul. Tevens wordt op dit profiel vermeld dat hij werkte voor een bedrijf, AWCC genaamd, dat in Kabul gevestigd is. Daarnaast wordt een tewerkstelling bij het ministerie van binnenlandse zaken vermeld. Als 'current city' wordt Kabul vermeld. De check-ins op het Facebookprofiel op naam van N. A. S. (...) met een duidelijk herkenbare foto van uw broer tonen eveneens het verblijf in Kabul aan. In de vriendenlijst op het Facebookprofiel 'N. A. S. (...)' zijn talrijke vrienden opgenomen die op hun Facebookprofielen aangeven dat ze in Kabul wonen en/of werken of studeerden (zie vriendenlijst Facebookprofiel op naam van

N. A. S. (...). Deze informatie beschikbaar op uw profiel en de profielen van uw broers toont aan dat u wel een band hebt met Kabul, in tegenstelling tot wat u beweerde, en dat u er wellicht al gewoond hebt en/of school gelopen hebt. Hetzelfde geldt voor uw broer N. A. (...), die net als u beweerde zijn ganse leven in Nejrab gewoond te hebben.

Uw scholing in Kabul blijkt ook uit het gegeven dat u veel vrienden hebt op Facebook die op hun profielen aangeven dat zij onderwijs volgden aan de Ghulam Haider Khan High School (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier, Facebookprofielen vrienden). U ontkende echter pertinent dat u in Kabul school liep. Toen u gewezen werd op de talrijke vrienden op uw Facebookpagina die uit Kabul afkomstig zijn, stelde u dat u inderdaad vrienden hebt uit Kabul, hoewel u net voordien nog geponeerd had niemand te kennen in Kabul (CGVS2, pg 8), maar dat u hen enkel kent omdat zij toeristische uitstappen maakten in Nejrab en u daarbij als gastheer optrad (CGVS2, pg 9). U voegde toe dat u ook uit beleefdheid vriendschapsverzoeken aanvaardde van mensen die u niet kende en dat u niet bevriend kon zijn met personen uit Nejrab op Facebook omdat er in Nejrab geen internetverbinding is. Desalniettemin is het bijzonder opmerkelijk dat iemand die afkomstig is uit Nejrab en zijn ganse leven in Nejrab woonde, hoofdzakelijk bevriend zou zijn op Facebook met mensen uit Kabul. De verklaring dat personen uit Nejrab niet in uw vriendenlijst opgenomen konden worden wegens de afwezigheid van internetverbinding houdt geen steek aangezien u dan zelf, als u de hele tijd in Nejrab woonde, ook geen toegang gehad zou hebben tot internet. Vervolgens werd u geconfronteerd met de talrijke vrienden uit uw vriendenlijst op Facebook die naar de Ghulam Haider Khan High School gingen. U bleef bij uw standpunt dat u onderwijs volgde in Nejrab en u kon geen afdoende verklaring verstrekken. U beperkte zich tot de stelling dat er geen informatie op uw Facebook staat over uw scholing in Kabul en u beweerde dan dat u geen informatie hebt over uw Facebook, dat de pagina door vrienden werd aangemaakt en dat u nooit in Kabul naar school ging (CGVS2, pg 9). Indien u werkelijk niet zelf uw Facebookprofiel zou beheren, zou het bijzonder merkwaardig zijn dat u dit profiel dan zou opgeven als zijnde uw Facebookprofiel toen u gevraagd werd naar uw Facebookprofiel tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Bovendien bleek dan zoals hierboven al vermeld werd, dat u nog een Facebookprofiel hebt, waarop wel expliciet vermeld wordt dat u school liep in Kabul.

Daarnaast bleek dat u en uw broer N. A. (...) vage en onaannemelijke verklaringen aflegden over een periode van jullie leven, dit wellicht om hogere studies en/of periodes van tewerkstelling te maskeren, al dan niet in Kabul. Wat N. A. (...) betreft, blijkt uit zijn Facebookprofiel dat hij universitaire studies volgde in Kabul. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud had hij nochtans beweerd dat dit niet het geval was. Hij verklaarde dat hij school liep tot de twaalfde graad en daarna niet kon verder studeren (CGVS gehoorverslag broer N. A. (...), 1 maart 2018, pg 7). Hij stelde in 1380 of 1381 met school gestopt te zijn, dus in de periode 2001-2003 (CGVS broer, pg 7). Later zou hij dan wat Engels en computer geleerd hebben (CGVS broer, pg 7). Op het moment van het persoonlijk onderhoud was uw broer 35 jaar. Hij zou echter pas echt aan het werk gegaan zijn in 1391 (20 maart 2012 – 20 maart 2013). Voordien zou hij enkele maanden thuis gewerkt hebben aan elektriciteit (CGVS broer, pg 7). U verklaarde dat uw broer geen andere jobs had voordat hij bij A. M. (...) begon te werken (CGVS2, pg 4) en dat hij zo'n drie à vier jaar bezig was met de lessen Engels en computer bij een plaatselijke leraar in Nejrab (CGVS2, pg 4). U bleef vaag over de duur van deze studies van uw broer en u kon zich niet precies herinneren hoeveel jaar hij studeerde (CGVS2, pg 4). Uw broer N. A. (...) zou gebaseerd op jullie verklaringen al ongeveer 29 jaar geweest zijn voordat hij een echte volwaardige job opnam. Nochtans studeerde hij rond de leeftijd van 18 à 20 jaar af van het middelbaar onderwijs en zou hij drie à vier jaar gestudeerd hebben. Voor de overige jaren tussen het middelbaar onderwijs en de job bij A. M. (...) is er dan ook geen verklaring, hoewel dit toch gaat over een periode van minstens vijf jaar. Het is niet aannemelijk dat iemand uit een gegoede familie zoals de uwe, jarenlang thuis zou zitten zonder enige activiteit. De informatie op het Facebookprofiel van uw broer bevestigde dan ook het vermoeden dat uw broer geen volledig zicht bood op zijn levensloop en zijn activiteiten en toont aan dat hij belangrijke informatie wenst te verbergen ten overstaan van het CGVS. Ook uw levensloop zoals u die schetste tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertoonde gelijkaardige gebreken. U beweerde dat u op losse basis uw diploma middelbaar onderwijs behaalde via een soort vrij onderwijs in Nejrab (CGVS2, pg 10 en 11). U combineerde deze vorm van onderwijs niet met een job (CGVS1, pg 6). U zou pas in 1391 uw scholing afgewerkt hebben. U was toen gelet op uw geboortjaar 1987 ongeveer 25 jaar, wat opmerkelijk oud is om uw middelbaar onderwijs af te werken, zeker gezien het gebrek aan andere activiteiten in die periode. U verklaarde namelijk dat u geen bijzondere bezigheden had en thuis was, wat erg merkwaardig zou zijn voor een vitale jongeman die afkomstig is uit een gegoede familie, wiens broer M. M. (...) hogere studies volgde en ingenieur was, wiens vader handelaar was en wiens grootvader een vooraanstaand figuur was geweest in jullie district. Gevraagd wat u thuis dan moest doen, ontweek u de vraag en stelde u dat u niet altijd thuis zat, maar ook uitstappen maakte in de regio

met vrienden (CGVS1, pg 6). Dat uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn, blijkt ook uit het gegeven dat u niet spontaan zelf kon zeggen hoe oud u was toen u het 12de jaar beëindigde (laatste jaar middelbaar onderwijs) (CGVS1, pg 6), toch een eenvoudige vraag over een significante gebeurtenis in het leven van een adolescent.

Bovenop de vaststellingen aangaande uw Facebookprofielen en deze van uw broers en uw vage verklaringen over een periode van uw leven, bleek ook een en ander uit het administratieve dossier van uw zus, K. M. (...) die in het kader van het gezinshereniging naar België kwam. U verklaarde dat uw zus altijd in Nejrab gewoond had en in Nejrab huwde (CGVS1, pg 4 en CGVS2, pg 7 en 8). U antwoordde vaag en ontwijkend op de vragen over de woonplaats van haar echtgenoot voor zijn komst naar België (CGVS1, pg 5). Op de huwelijksakte wordt echter een adres in Kabul vermeld, namelijk 9th district. Ook bij de naam van uw vader wordt een adres in Kabul vermeld, namelijk 2nd district. (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, huwelijksakte zus) Hiermee geconfronteerd bleef u bij uw verklaringen dat uw zus nooit in Kabul woonde. U gaf als uitleg dat er geen adressen gebruikt worden in Afghanistan, waardoor zij een adres in Kabul moesten opgeven voor de rechtbank (CGVS2, pg 8). Na het tweede persoonlijk onderhoud legde u nog een brief neer van uw zus waarin zij hetzelfde verklaart, namelijk dat er een adres in Kabul moest opgegeven worden omdat er geen adressen zijn in Nejrab. Er kan echter bezwaarlijk aangenomen worden dat iedereen in Afghanistan, van om het even welke provincie, enkel een huwelijk zou kunnen laten registreren in Kabul en daarbij een adres in Kabul zou moeten opgeven. Bovendien is het adres in Kabul dat op de documenten vermeld wordt ook niet nader gespecificeerd dan het betreffende district in Kabul, wat er eveneens op duidt dat uw uitleg niet aannemelijk is. Deze bevindingen tonen bijkomend aan dat u hoogstwaarschijnlijk een voorgaand verblijf van u en uw familieleden in Kabul probeert te verbergen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen rijst ten eerste het vermoeden dat u op zijn minst een periode van uw leven in Kabul doorbracht en blijkt dat uw verklaringen dat u en uw familie steeds in Nejrab woonden weinig aannemelijk zijn. Er kan bovendien ook geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u zich onmogelijk in Kabul kunt vestigen, dat u er niemand kent, dat u enkel sporadisch in Kabul een nacht hebt doorgebracht om naar diverse projecten te reizen en dat uw familie de middelen niet zou hebben om in Kabul te wonen (CGVS2, pg 8 en 9 en CGVS1, pg 3), nu gebleken is dat u hoogstwaarschijnlijk minstens een periode van uw leven in Kabul doorbracht en dat meerdere van uw naaste familieleden in Kabul woonden. Wel kan aangenomen worden dat u oorspronkelijk van Nejrab afkomstig bent en dat u er mogelijks nog familie of vrienden hebt, waardoor u nog in zekere mate op de hoogte bleef van de actuele situatie in Nejrab. Ook wordt het aannemelijk geacht dat u een tijdje actief was in Nejrab bij een wegebouwproject, gelet op uw gedetailleerde verklaringen over dit project en de verschillende documenten die u neerlegde ter staving van dit project (contracten en foto's). Gezien uw bedrieglijke verklaringen over uw banden met Kabul is het echter volstrekt onduidelijk hoe lang u voor dit project in het district Nejrab van de provincie Kapisa verbleef en of u nadien in Nejrab dan wel in Kabul verbleef. Uw vluchtrelaas is onlosmakelijk verbonden met uw verklaringen over uw verblijfplaatsen. U verklaarde immers dat uw ganse familie altijd in Nejrab woonde. Uit bovenstaande is al duidelijk gebleken dat deze verklaring niet aannemelijk is. Dat u en al uw broers vanuit Nejrab Afghanistan moesten ontvluchten nadat jullie jongste broer vermoord werd door de taliban en het jullie ter ore kwam dat de taliban van plan was jullie allemaal te vermoorden kan dan ook niet als geloofwaardig beschouwd worden. Dat de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig is, wordt nog bijkomend bevestigd door enkele op zichzelf staande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas:

Uw beslissing om Afghanistan te ontvluchten was volgens uw verklaringen enkel en alleen gebaseerd op de informatie die u verkreeg van H. (...), de zoon van de landbouwer die jullie gronden bewerkte. U verklaarde dat jullie niet wisten wie achter de dood zat van I. (...) en dat jullie vermoedden dat hij voor geld of zijn auto aangevallen werd (CGVS gehoor 1 maart 2018, hierna CGVS1, pg 15). U noch uw familie had immers ooit enige bedreiging of waarschuwing ontvangen van de taliban (CGVS1, pg 15). Pas nadat H. (...) enkele dagen na de dood van uw broer I. (...) langs gekomen was en u verteld had dat hij te weten gekomen was dat de taliban erachter zat en dat ze van plan waren jullie allemaal te doden en dat dit te maken had met de moskee en de kerkhoven die jullie vernield hadden bij de aanleg van een weg in uw district, besloot u het land te ontvluchten (CGVS1, pg 15-16). De informatie die H. (...) u verstreekte, was aldus van cruciaal belang. In deze context is het niet aannemelijk dat u vage verklaringen aflegde over de bron van deze informatie, alsook dat u zich niet verder informeerde hieromtrent. U verklaarde dat de echtgenote van deze H. (...) een broer had die bij de taliban was. Toen zij op bezoek ging bij haar ouders in de Afghaniya vallei, kwam zij via haar broer te weten dat de taliban I. (...) gedood had en dat ze jullie allemaal gingen doden. H. (...) verkreeg de informatie toen hij zijn vrouw vervoerde en was dus kennelijk niet zelf bij dit gesprek aanwezig (CGVS1, pg 15, 18-19). U bleek

de naam van de betreffende talib, de broer van de vrouw van H. (...) niet te kennen. Nochtans kon de identiteit van deze broer van groot belang zijn om na te gaan welke groepering binnen de taliban verantwoordelijk was voor de moord, wat de slagkracht van deze groepering was en of zij effectief de capaciteit hadden om uw ganse familie te treffen, alsook om de autoriteiten eventueel in de mogelijkheid te stellen om verder onderzoek naar de moord op uw broer te doen. Gelet op de invloedrijke positie van uw familie in uw district, (CGVS1, pg 15 en 19 en CGVS2, pg 3), was het immers niet uitgesloten dat de autoriteiten actie zouden ondernemen jegens de daders. U nam geen contact op met de vrouw van H. (...) om meer details te weten te komen over wat zij gehoord had. U stelde dat dit niet nodig was, dat het lichaam van uw broer het grootste bewijs vormde en dat u niet moest wachten op meer incidenten of meer bewijzen (CGVS1, pg 19). Jullie hadden geen andere vijanden en daarom beseften jullie dat het de taliban was die uw broer doodde en bovendien hadden jullie veel vertrouwen in H. (...) en zijn vader, die jullie heel loyaal waren (CGVS1, pg 19 en 18). Het komt niet geloofwaardig over dat u die in goede omstandigheden leefde in uw district, u bent immers afkomstig uit een invloedrijke en welstellende familie, op basis van deze vage bron van informatie en zonder meer informatie in te winnen de ingrijpende beslissing zou nemen om alles achter te laten en de onzekere reis naar Europa aan te vatten.

Daarnaast komt het weinig logisch over dat de taliban er bijzonder zwaar zou aan tillen dat u en uw familie betrokken waren bij een bouwproject waarbij een moskee en kerkhoven vernield werden, zwaar genoeg om uw broer te vermoorden, maar dat zij er toch ruim twee jaar mee zouden wachten om uw familie aan te pakken. De moskee en de kerkhoven werden volgens uw verklaringen vernield in het voorjaar van 2013 (CGVS1, pg 16), uw broer werd vermoord in juli 2015. U kon geen plausibele verklaring verstrekken voor dit merkwaardige verloop en zei dat u niet wist hoe ze dat deden, maar dat de taliban wel sterker stond in de periode dat ze uw broer doodden en invloedrijker waren. De taliban is evenwel al vele jaren actief in Nejrab, zodat uw uitleg niet afdoende is (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

Het roept eveneens vragen op dat de directeur van het bedrijf, die volgens uw verklaringen nog tot in 2017 in Afghanistan verbleef, geen problemen kreeg met de taliban (CGVS2, pg 13). U stelde dat hij niet in Nejrab woonde, waar hij problemen zou kunnen krijgen. Voordien tijdens het persoonlijk onderhoud had u echter verklaard dat de taliban iemand overal kan vinden, dat ze spionnen hebben en dat zij u bijvoorbeeld ook in Kabul zouden kunnen vinden (CGVS2, pg 8-9). Het houdt dan ook weinig steek dat de directeur van het bedrijf dat de moskee en kerkhoven vernielde geen enkel probleem met de taliban gekend zou hebben, terwijl u en uw familieleden, werknemers afgezien van M. (...) die aandeelhouder was, allemaal uit de weg geruimd zouden worden door de taliban. Daarbij aansluitend werd ook vastgesteld dat u bijzonder vaag en ontwijkend antwoordde over de situatie van andere werknemers van A. M. (...) die aan hetzelfde project gewerkt hadden. Gevraagd of de collega's van het project ook problemen kregen, bleek u dit niet te weten. U antwoordde dat jullie ingenieurs hadden, dat u dacht dat zij ook dergelijke problemen kregen, zoals u had met uw auto (die vernield werd door een boze dorpeling), onderweg en "misschien werden ze bedreigd" (CGVS1, pg 16). U had geen specifieke informatie of hen iets overkwam (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd hier op terug gekomen en ontweek u telkenmale de vraag. Eerst begon u over het gegeven dat de mensen van de vallei eisten dat de werknemers uit die vallei zouden komen en niet van elders. De vraag herhaald gaf u een uitleg over het materiaal dat gebruikt werd om de moskee en de kerkhoven te vernielen en vertelde u over de bescherming die jullie kregen door arbaki (leden van de lokale politie) waardoor het project toch kon uitgevoerd worden. Toen u nog eens gevraagd werd of de chauffeurs van die machines later problemen kregen, wijdde u uit over de problemen die ontstonden alvorens jullie de bescherming van de arbaki verkregen hadden, alweer geheel naast de kwestie. Vervolgens, nadat de vraag nogmaals gesteld werd, verklaarde u dan dat jullie maar weinig personeel hadden in 2015, dat zij bovendien een lage positie hadden en dus geen gewild doelwit voor de taliban zouden zijn (CGVS2, pg 12). Ten slotte ontweek u wederom de vraag en begon u te vertellen over een veiligheidsincident in 2013 met de Franse troepen (CGVS2, pg 13). Zodoende werd het ten overvloede duidelijk dat u geen enkele concrete informatie kon aanbrengen over de situatie van de andere werknemers van het project aan de weg in Nejrab en hun eventuele problemen met de taliban. Van iemand in een dergelijke situatie zou toch verwacht worden dat hij zich ter dege zou informeren over het lot van anderen die hadden meegewerkt aan de vernieling van de moskee en de kerkhoven, wat volgens u de reden was dat de taliban uw broer vermoord had. Een dergelijk gebrek aan interesse om u grondig te informeren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bijkomend werden er enkele inconsistenties vastgesteld aangaande de situering in de tijd van uw vluchtrelaas. Zo is het merkwaardig dat zowel u als uw broer N. A. (...) bij de DVZ 10 asad 1394

vermeldde als een belangrijke datum. In uw verklaring wordt vermeld dat op ongeveer 10 asad 1394 uw broer vermoord werd (zie DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5) Bij N. A. (...) wordt vermeld dat uw broer op 10 asad 1394 ontvoerd werd en later zijn lichaam gevonden werd (zie DVZ N. A. (...), vragenlijst CGVS, punt 3.5) Uw broer, N. A. (...), gaf bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud aan dat er een fout gebeurde, namelijk dat hij zei dat op de 10de zijn broer gedood werd en dat ze noteerden vermist, maar dat de juiste datum de negende is (zie CGVS 1 maart 2018 N. A. (...), pg 3) Ook u verklaarde ten overstaan van het CGVS dat zijn lichaam gevonden werd op de negende. Zelf gaf u niet bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat u een foute datum aangaf of dat uw verklaring over de datum foutief genoteerd werd (CGVS1, pg 2). Hoewel het mogelijk lijkt dat u zich zou vergissen tussen de tiende of de negende, is het desalniettemin opvallend dat jullie beiden in eerste instantie de tiende vermeldden als exacte datum om dan ten overstaan van het CGVS allebei de negende als exacte datum op te geven. Het lijkt er dan ook op dat jullie jullie verklaring dienden aan te passen om in overeenstemming te zijn met het autopsierapport dat jullie voorlegden waarin de negende als datum wordt vermeld. Daarnaast is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een exact aantal dagen vermeldde in verband met de komst van H. (...), namelijk negen dagen nadat jullie het lichaam van I. (...) terug meegenomen hadden naar Nejrab (CGVS1, pg 15), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak over twaalf dagen en tien of twaalf dagen (CGVS2, pg 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de omstandigheden van de dood van uw broer en het gegeven dat de taliban u en al uw broers zou willen vermoorden omdat u in 2013 meewerkte aan een wegenbouwproject in Nejrab waarvoor een moskee en kerkhoven vernield dienden te worden. De stukken die u neerlegde ter staving van de dood van uw broer, namelijk de foto's van zijn lichaam en het autopsierapport, geven enkel een indicatie dat uw broer gestorven is na een gewelddadig incident, doch tonen niet aan dat dit gebeurde door toedoen van de taliban, noch dat u omwille van zijn dood een risico zou lopen. Bovendien kan aan het autopsierapport niet bijzonder veel bewijswaarde worden toegeschreven, gelet op het veelvuldig voorkomen van documentenfraude in Afghanistan en het gegeven dat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Er rezen eveneens twijfels over de authenticiteit van het autopsierapport omdat u niet kon zeggen waar het mortuarium lag waar het lichaam van uw broer onderzocht werd, u had geen enkel idee waar ergens in Kabul dit gebeurde, al is het ook mogelijk dat u opzettelijk vaag bleef daaromtrent om uw link met Kabul te maskeren (CGVS1, pg 18). Wat er ook van zij, het is aan u als verzoeker om duidelijkheid te scheppen over de omstandigheden van deze gebeurtenis. Gelet op bovenstaande vaststellingen over uw voorgehouden verblijfplaatsen en deze van uw familie in Afghanistan en over uw vluchtrelaas op zich, hebt u geen zicht geboden op de omstandigheden van zijn overlijden.

Aangaande uw profiel als werknemer bij een bouwbedrijf waarvan een van uw broers aandeelhouder was, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen bleek dat u, hoewel er soms problemen ontstonden bij projecten, u er nooit aan dacht Afghanistan te ontvluchten omwille van deze obstakels (CGVS2, pg 13). U voelde zich niet persoonlijk bedreigd door de problemen bij het project in Nejrab (CGVS1, pg 15) en de problemen met de dorpelingen konden opgelost worden na bemiddeling van het districtshoofd en de bescherming van de arbaki die u verkreeg (CGVS1, pg 14). U was eveneens actief bij projecten die uitgevoerd werden voor buitenlandse opdrachtgevers, doch u kende nooit problemen met de taliban omwille hiervan (CGVS1, pg 7). Uit uw verklaringen bleek evenmin dat u zich bedreigd voelde door andere partijen omwille van uw werk. Er zijn dan ook geen concrete indicaties dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, koestert louter op basis van uw profiel als werknemer bij een bedrijf dat actief is in de wegenbouw.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u aanhaalde dat de directeur van de firma A. M. (...) gevlucht zou zijn, alles verkocht zou hebben en dat de firma veel schulden zou hebben (CGVS2, pg 13). U vreest aansprakelijk gesteld te worden voor deze schulden en opgesloten te worden (CGVS2, pg 13-14). Het loutere gegeven dat u vervolgd zou worden wegens schulden van de firma waarvoor u werkte wijst niet op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van uw ras, nationaliteit, etnie, religie of politieke overtuigingen. Tevens lijkt het onwaarschijnlijk dat u verantwoordelijk geacht zou worden voor deze schulden – waarvan u overigens geen enkel bewijs neerlegde – terwijl u geen aandeelhouder of eigenaar van de firma A. M. (...) was. U was werknemer van deze firma. Hierop gewezen verklaarde u dat het heel normaal is dat u in plaats van uw broer (ingenieur M. M. (...)) schulden zou moeten betalen en dat u voorwaardelijk opgesloten zou worden in de gevangenis door de overheid totdat uw broer teruggevonden zou worden. Het komt weinig aannemelijk over dat de Afghaanse overheid zonder meer een familielid zou vervolgen indien de vervolgte persoon niet

aangetroffen kan worden. U bracht geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat dit voor u het geval zou zijn. U sprak over een arrestatiebevel, maar u kon geen documenten aanbrengen ter staving daarvan (CGVS2, pg 14).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U trachtte belangrijke informatie over uw band met Kabul te verbergen ten overstaan van het CGVS en wenste geen zicht te bieden op de redelijkheid van een intern vluchtalternatief in Kabul.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 1 maart 2018 en op 10 april 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS1, pg 2 en CGVS2, pg 2). U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststellingen over uw Facebookprofiel 'W. K. (...)'; de vermoedens dat u school liep in Kabul en de gegevens op de huwelijksakte van uw zus (CGVS2, pg 8 en 9). Er werd u uitgelegd dat er een vermoeden was dat u informatie verborg met betrekking tot Kabul en er werd nogmaals herhaald dat u geen informatie mag verbergen (CGVS2, pg 9). U bleef echter bij uw standpunt en hield vol dat u de volledige waarheid sprak (CGVS2, pg 9). Vervolgens werd u de mogelijkheid geboden om te overleggen met uw advocaat waar u gebruik van maakte (CGVS2, pg 9). Ook na dit overleg met uw raadsman bleef u echter bij uw verklaringen over het huwelijk van uw zus en uw scholing en herhaalde u dat u de waarheid vertelde (CGVS2, pg 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw band met Kabul. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Het CGVS is namelijk van

mening dat u zich (opnieuw) in Kabul kunt vestigen. Er is immers gebleken dat u naar alle waarschijnlijkheid reeds in Kabul gewoond hebt, dat u diverse familieleden hebt die er woonden, dat u zelf geen zicht biedt op uw netwerk in Kabul maar dat een netwerk in uw geval kan verondersteld worden gelet op de bevindingen in verband met uw Facebookprofielen en uw familieleden, dat u nuttige werkervaring hebt bij een bedrijf dat in Kabul gevestigd was of is, dat u verder geen zicht biedt op eventuele hogere studies of andere werkervaringen maar dat deze verondersteld kunnen worden gelet op uw gebrekkige verklaringen over uw levensloop, dat u opgeleid bent en dat u uit een vooraanstaande en welvarende familie afkomstig bent. Aangaande uw familie verklaarde u dat uw grootvader een zogenaamde schrijver ('mirza') was en daardoor veel aanzien genoot, dat uw grootvader als vertegenwoordiger van het district optrad (informeel, als 'khan'), dat uw familie veel gronden heeft en dat zij deze gronden niet zelf bewerken maar daarvoor landbouwers in dienst nemen, dat uw vader handelaar was en daarbij voor aanzienlijke bedragen goederen kocht, dat u niet wist hoe uw vader precies aan dit geld kwam om goederen aan te kopen, maar dat u wel wist dat jullie geld hadden (CGVS2, pg 3-4) en dat uw familie zelf de herstelling van bruggen in Paryat financierde (CGVS1, pg 19). Dat u uit een welstellende familie afkomstig bent, blijkt eveneens uit het feit dat uw broer M. M. (...) hogere studies volgde in Kabul en aandeelhouder kon worden van een bouwbedrijf. Gezien deze elementen is het duidelijk dat een intern vluchtalternatief in Kabul voor u redelijk geacht kan worden.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de

AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw originele taskara afgeleverd op 15 saratan 1392 (6 juli 2013), foto's van bouwprojecten van A. M. (...), foto's van de problemen bij een project in Nejrab, foto's van het overleg naar aanleiding van de problemen, een kopie van documentenbundels (contracten en foto's) aangaande projecten in Kandahar, Takhar en Nejrab, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Zij staven enkel uw identiteit en uw tewerkstelling voor A. M. (...) bij bouwprojecten, gegevens die door het CGVS op zich niet betwist worden. Het feit dat uw taskara in Nejrab werd uitgereikt, toont niet aan dat u altijd in Nejrab gewoond hebt zoals u beweerde. De bewijswaarde van een taskara is bovendien gelet op de grootschalige documentenfraude in Afghanistan vrij gering. Het zou dan ook niet bijzonder moeilijk zijn om uw taskara alsnog in Nejrab te laten uitreiken ook al woonde u er op dat moment niet. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Tadjiekse origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Paryat in het district Nejrab, gelegen in de provincie Kapisa. U werkte als administratief bediende voor de firma A. M. (...) bij projecten in Takhar en Nejrab. U verblijft in België samen met uw broer S. M. W. (...).

Nadat u uw middelbare school afwerkte, leerde u op informele wijze Engels en computer. In 1391 ging u aan de slag bij de firma A. M. (...). Uw broer M. (...) die aan de universiteit van Kabul ingenieursstudies gevolgd had, was vicepresident van A. M. (...). U was actief als administratief bediende en volgde de financiële zaken op bij verschillende bouwprojecten in Takhar en Nejrab. Uw broer M. W. (...) werkte ook voor A. M. (...) als werfopzichter. In 2013 werkte u aan een project in Nejrab. Er diende een weg aangelegd te worden van Deh Qazi tot Ayar Khel. Om deze weg te kunnen construeren moesten een plaatselijke moskee en enkele kerkhoven afgebroken worden. Een gedeelte van de plaatselijke dorpingen ging hier echter niet mee akkoord en verzette zich. Bovendien raakten enkele huizen beschadigd door de grondwerken die jullie uitvoerden, was er lawaaihinder en was de weg geblokkeerd voor de dorpingen. Er vonden enkele veiligheidsincidenten plaats. Een boze dorping vernielde uw wagen, er werd een mijn in een van jullie trucks geplaatst en er werd olie op de weg gegooid om de werken te saboteren. Na bemiddeling door het districtshoofd en de ouderen werd een akkoord bereikt met de dorpingen. Jullie konden het project voort zetten en er werden jullie arbaki (leden van de Afghaanse lokale politie) toegewezen om jullie te beschermen. U bleef werken voor de firma A. M. (...). Op 5 asad 1394 in de ochtend (27 juli 2015) ging uw broer I. (...), die eveneens voor het bouwbedrijf van uw broer M. (...) werkte, op weg om brandstof te gaan bestellen. Hij keerde echter niet terug. In de namiddag verwittigden jullie de politie. Vier dagen later, op 9 asad 1394 (31 juli 2015) werden jullie opgebeld door de politie. Er was een lichaam gevonden. Jullie moesten naar Kabul gaan om het lichaam te identificeren. U ging samen met uw broers M. W. (...) en M. (...) naar Kabul. Het gevonden lichaam was dat van uw broer I. (...). Er werd een autopsie uitgevoerd en vervolgens mochten jullie het lichaam terug meenemen naar Nejrab. Een tiental dagen later kwam H. (...), de zoon van een landbouwer die voor jullie werkte, bij jullie langs. Hij vertelde jullie dat hij te weten gekomen was dat het de taliban was die uw broer I. (...) gedood had, omdat jullie aan de straat gewerkt hadden en de moskee en de kerkhoven vernield hadden. De taliban was erop uit om jullie allemaal te doden. H. (...) had deze informatie verkregen via zijn echtgenote die een broer had die talib was. U beseftte dat u gevaar liep en u besloot te vluchten. Op 22 asad 1394 (13 augustus 2015) vertrok u samen met uw broer M. W. (...) uit Nejrab. In diezelfde periode vertrokken ook uw andere broers Ni. (...), K. (...) en M. (...) uit Afghanistan. U reisde via de districten Tagab, Surobi en de stad Jalalabad naar de grens met Pakistan in Torkham. Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland bereikte u rond 26 oktober 2015 België. Op 10 november 2015 diende u samen met uw broer S. M. W. (...), een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een verslag van de autopsie van I. (...), foto's van uw overleden broer I. (...), foto's van bouwprojecten van A. M. (...), foto's van de problemen bij een project in Nejrab, foto's van het overleg naar aanleiding van de problemen, een kopie van documentenbundels (contracten en foto's) aangaande projecten in Takhar en Nejrab en een verslag van uw psycholoog van 23 februari 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U haalde aan dat u psychische problemen hebt. U verklaarde dat u misschien traag zou spreken of even zou pauzeren (CGVS, gehoorverslag 1 maart 2018, pg 2). Er werd u uitgelegd dat u uw tijd mocht nemen om te antwoorden en dat u een pauze mocht vragen indien nodig. U verklaarde dat u zich fit en goed voelde om het interview af te leggen. U legde een attest neer van een psycholoog dat dateert van 23 februari 2017. In het verslag van de psycholoog wordt vermeld dat u slaapproblemen hebt, symptomen van depressie, suïcidale gedachten, paniekaanvallen, symptomen van posttraumatische stress, lichamelijke pijnen, oververmoeidheid, piekeren, verhoogde stress, verslechterd geheugen, zwakke aandacht, enzovoort. Voorts wordt in het attest uw vluchtrelaas hernomen. Op het moment van het gehoor gaf u evenwel aan dat u geen therapie meer volgde bij de psycholoog. U besloot niet meer te gaan omdat u de vragen die de psycholoog stelde lastig vond en uw situatie verslechterde door erover te spreken. U gaf aan dat uw psycholoog u aanraade om te sporten en dat u nu aan sport doet (CGVS, pg 2-3). Het feit dat u uw therapie staakte en dat u nu uw problemen aanpakt door middel van sport, toont aan dat uw psychische problemen niet dermate ernstig zijn dat een doorgedreven therapie of een opname noodzakelijk was. Uit het verslag van de psycholoog blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen in het kader van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Doorheen het gehoor bleek dat u vlot de verschillende vragen kon beantwoorden. U zette op een gestructureerde manier uw vluchtrelaas uiteen en u gaf doorheen het gehoor vlot verschillende details, zoals bijvoorbeeld data. U legt geen actuele medische attesten neer

waaruit blijkt dat u tot op heden psychische klachten ervaart. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan ontvlucht bent nadat de taliban uw broer vermoordde. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseerde uw verzoek om bescherming op dezelfde redenen als diegene die aangehaald werden door uw broer S. M. W. (...), namelijk de moord op uw broer I. (...) en de taliban die jullie allemaal zou vermoorden. Wat deze motieven betreft, werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw broer M. W. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van voornoemde elementen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer genomen werd, wordt verwezen naar het relevante gedeelte van zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...)"

Uw profiel op zich, als werknemer van een bouwbedrijf dat ook opdrachten uitvoerde voor buitenlandse opdrachtgevers of investeerders (CGVS, pg 9), is niet van dien aard dat u louter omwille van uw profiel een gegronde vrees voor vervolging koestert. Uit niets bleek immers dat u problemen kende omwille van uw werk, afgezien van de ongeloofwaardig bevonden elementen uit uw vluchtrelaas. U verklaarde expliciet dat u geen enkel ander probleem kende omwille van uw werk (CGVS, pg 10). U oefende volgens uw verklaringen een administratieve functie uit op kantoor en u begaf u dus niet op het terrein en de bouwerven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Meerdere vaststellingen omtrent uw verklaringen en deze van uw broer M. W. (...) en aangaande jullie Facebookprofielen hebben namelijk aan het licht gebracht dat u en uw broer jullie band met Kabul wensen te verbergen, alsook dat u naar alle waarschijnlijkheid al in Kabul gewoond hebt. Deze vaststellingen werden uitvoerig besproken in de beslissing die genomen werd ten aanzien van uw broer M. W. (...) en luiden als volgt:

"(...)"

Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat u beweerde dat u niet wist waar het hoofdkantoor van de firma A. M. (...) zich bevond in Kabul (CGVS, pg 8). Nochtans had u net voordien verklaard dat u administratie deed en financiële zaken voor het bedrijf. U ontving allerlei zaken en maakte deze over aan het hoofdkantoor. In deze context is het geheel onaannemelijk dat u het adres van het de firma niet zou kennen. U beweerde dat dit niet nodig was, omdat u werkte op pc, alles klaar maakte en dat de manager dan langs kwam en alles meenam. Ook al zou u niet via postverzending gewerkt hebben, toch is het onwaarschijnlijk dat u nooit het adres gezien zou hebben op documentatie van de firma, briefhoofden, contracten, facturen, enzovoort. Zelf zou u gedurende een tewerkstelling van ongeveer drie à vier jaar (CGVS, pg 10) voor deze firma nooit op het hoofdkantoor geweest zijn, wat eveneens onaannemelijk lijkt. Uw ontwijkende verklaringen over het hoofdkantoor in Kabul bevestigen eveneens de vaststelling dat u uw band met Kabul wenst te verbergen voor het CGVS.

Gezien uw tewerkstelling voor een bedrijf met hoofdkantoor in Kabul, werd u gevraagd of u overwoog te verhuizen toen u problemen kreeg. U verklaarde dat u van de plaats waar u werkte afkomstig was (Nejrab), dat u daar door iedereen gekend was en u vroeg zich af waar u heen kon gaan (CGVS, pg 10). U stelde dat u niet in Kabul kon wonen, u had niemand daar om bij te wonen en u zou nooit in Kabul kunnen leven. Gevraagd waarom precies u daar niet zou kunnen wonen, haalde u aan dat diegenen die uw broer doodden ook connecties hadden in Kabul, u ook in Kabul konden doden en de intentie hadden om jullie allemaal te doden (CGVS, pg 10). Uit voorgaande is echter al gebleken dat uw vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden werd, zodat deze elementen geen reden vormen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Dat u nergens in Kabul zou kunnen wonen en dat u er geen huis had, kan gelet op voorgaande evenmin aangenomen worden als een afdoende reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U tracht namelijk uw band met Kabul te verbergen en biedt aldus geen eerlijk zicht op uw mogelijkheden in Kabul, zodat uw bewering dat u geen plaats had om te wonen in Kabul niet zonder meer aangenomen kan worden. U verklaart zelf op uw Facebookprofiel dat u al sinds 1997 in Kabul woont, zodat u naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk over een woonplaats in Kabul beschikt.

Aangaande de redelijkheid van het intern vluchtalternatief, voor zover dit nog een intern vluchtalternatief is in uw geval gezien u naar alle waarschijnlijkheid reeds in Kabul gewoond hebt, dient nog opgemerkt te worden dat u opgeleid bent (CGVS, pg 7), dat u volgens uw Facebookprofiel een universitaire opleiding genoten hebt, dat u werkervaring hebt, dat u volgens uw Facebookprofiel in Kabul gewerkt hebt, dat een netwerk in Kabul in uw geval verondersteld kan worden gelet op de vaststellingen omtrent uw Facebookprofiel waaronder de talrijke vrienden in Kabul en meerdere familieleden die ook een band met Kabul hebben, en dat u afkomstig bent uit een vooraanstaande en bemiddelde familie. Hierbij wordt verwezen naar de verklaringen van uw broer over jullie familie: "Aangaande uw familie verklaarde u dat uw grootvader een zogenaamde schrijver ('mirza') was en daardoor veel aanzien genoot, dat uw grootvader als vertegenwoordiger van het district optrad (informeel, als 'khan'), dat uw familie veel gronden heeft en dat zij deze gronden niet zelf bewerken maar daarvoor landbouwers in dienst nemen, dat uw vader handelaar was en daarbij voor aanzienlijke bedragen goederen kocht, dat u niet wist hoe uw vader precies aan dit geld kwam om goederen aan te kopen, maar u wist wel dat jullie geld hadden (CGVS2, pg 3-4), dat uw familie zelf de herstelling van bruggen in Paryat financierde (CGVS1, pg 19). Dat u uit een welstellende familie afkomstig bent blijkt eveneens uit het feit dat uw broer M. M. (...) hogere studies volgde in Kabul en aandeelhouder kon worden van een bouwbedrijf."

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt ten overvloede dat een intern vluchtalternatief in Kabul voor u redelijk geacht kan worden.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Uw originele taskara geeft een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, gegevens die niet betwist worden door het CGVS. Het verslag van de autopsie van I. (...) en foto's van uw overleden broer I. (...) werden hierboven al besproken, alsook het verslag van uw psycholoog. De foto's van bouwprojecten van A. M. (...), foto's van de problemen bij een project in Nejrab, foto's van het overleg naar aanleiding van de problemen, een kopie van documentenbundels (contracten en foto's) aangaande projecten in Takhar en Nejrab staven uw tewerkstelling waar op zich ook niet aan getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel geven verzoekers een theoretische beschouwing van de medewerkingsplicht en betogen zij verder als volgt:

“De verwerende partij stelt vast dat zij geen zicht bieden op hun band met Kabul en een naar alle waarschijnlijkheid voorgaand verblijf in Kabul kennen. In casu stelt de verwerende partij dat zij hun band met Kabul trachten te verbergen en dat zij bij hun bewering dat zij hun hele leven in het district Nejrab, provincie Kapisa gewoond hebben, ernstige vraagtekens rijzen.

De verwerende partij baseert haar vaststellingen op het onderzoek inzake de facebookprofielen. Verzoeker wensen vooreerst te bemerken dat zij niet of niet voldoende werden geconfronteerd met de aangetroffen facebookprofielen. Volgens verzoekers was het beter geweest indien zij de mogelijkheid kregen om een en ander uit te leggen met betrekking tot de facebookprofielen. Bij huidig verzoekschrift voegen verzoekers twee ondertekende verklaringen zodat uw Raad kennis kan nemen van hun standpunt. Uiteraard was het ook de verplichting van verzoekers zelf om meteen klaarheid te scheppen over alle facebookprofielen.

Uit hun verklaringen blijkt (stuk nr. 2 e, 3 dossier verzoekers) dat zij in geen geval de bedoeling hadden om de verwerende partij te misleiden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers degelijk hun uiterste best hebben gedaan om duidelijk te scheppen over hun persoonlijke gegevens, alsook hun recent verblijf in Nejrab en asielaanpak. Bepaalde hiaten die zouden bestaan of fouten die verzoekers maakten, kunnen niet anders dan ten gevolge van stress en spanning te verklaren zijn.

Verdere bemerkingen worden in het volgende onderdeel aangehaald, aangezien hier slechts dient aangetoond te worden dat verzoekers wel degelijk tegemoet zijn gekomen aan hun medewerkingsplicht

en hen zodoende, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.”

In het tweede onderdeel van het middel betogen verzoekers dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt vastgesteld dat zij er niet in geslaagd zouden zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken en vangen zij aan met theoretische beschouwingen betreffende het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht om vervolgens dieper in te gaan op de definiëring van het begrip “vluchteling” door artikel 1 van het Verdrag van Genève en de vier elementen van deze definitie op zichzelf toe te passen. Daarbij wijzen zij er vooreerst op dat zij in België zijn en zich dus buiten hun land van herkomst bevinden.

Wat hun gegronde vrees voor vervolging betreft, laten verzoekers het volgende gelden:

*“Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.”*¹

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt dat zij Afghanistan zijn ontvlucht nadat de taliban hun broer vermoordde.

De verwerende partij merkt op dat dat zij doorheen hun verklaringen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekers toch consequente verklaringen hebben afgelegd doorheen de procedure. Niet in geschil is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen ernstige tegenstellingen meent te zien tussen de verklaringen van verzoeker bij de DVZ en de verklaringen tegenover het CGVS.

De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het vluchtrelaas zijn volgens verzoekers niet afdoende.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers beslissing om Afghanistan te ontvluchten enkel en alleen gebaseerd was op de informatie die zij verkregen van H. (...), de zoon van landbouwer die hun gronden bewerkte.

Tweede verzoeker verklaarde dat zij niet wisten wie achter de dood zat van I. (...) en dat zij vermoedden dat hij voor geld of zijn auto aangevallen werd. (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVSI, pag. 15). Volgens de tweede verzoeker had hij noch zijn familie immers ooit enige bedreiging of waarschuwing ontvangen van de taliban. Pas nadat H. (...) enkele dagen na de dood van hun broer I. (...) langs gekomen was en tweede verzoeker had verteld dat hij te weten gekomen was dat de taliban erachter zat en dat ze van plan waren om hen allemaal te doden en dat dit te maken had met de moskee en de kerkhoven die zij vernield hadden bij de aanleg van een weg in hun district, besloten zij het land te ontvluchten. (CGVSI, pag. 15-16).

De verwerende partij neemt verzoekers kwalijk dat zij de naam van de betreffende talib, de broer van de vrouw van H. (...) niet te kennen. Volgens de verwerende partij kon de identiteit van deze broer van groot belang zijn om na te gaan welke groepering binnen de taliban verantwoordelijk was voor de moord, wat de slagkracht van deze groepering was en of zij effectief de capaciteit hadden om hun ganse familie te treffen, alsook om de autoriteiten eventueel in de mogelijkheid stellen om verder

onderzoeker naar de moord op hun broer te doen. Ten onrechte ontwikkelt de verwerende partij een theorie dat de autoriteiten acties zouden ondernemen ten aanzien van de daders en dit gelet op de invloedrijke positie van verzoekers familie in het district. De verwerende partij weet dat de Afgaanse autoriteiten beperkt zijn in hun onderzoek mogelijkheden en zelf het gevaar moeten trotseren in de plaatsen waar de taliban aanwezig zijn.

De verwerende partij stelt dat het niet geloofwaardig overkomt dat tweede verzoeker die in goede omstandigheden leefde in zijn district, op basis van deze vage bron van informatie en zonder meer informatie in te winnen de ingrijpende beslissing zou nemen om alles achter te laten en de onzekere reis naar Europa aan te vatten. Volgens verzoekers gaat de verwerende partij voorbij aan het profiel van verzoekers en de incidenten die zich hebben voorgedaan.

Voorts voert de verwerende partij aan dat het weinig logisch overkomt dat de taliban er bijzonder zwaar zou aan tillen dat tweede verzoeker en zijn familie betrokken waren bij een bouwproject waarbij een moskee en kerkhoven vernield werden, zwaar genoeg om verzoekers broer te vermoorden, maar dat zij er toch ruim twee jaar mee zouden wachten om hun familie aan te pakken. De moskee en de kerkhoven werden volgens de verklaringen van tweede verzoeker vernield in het voorjaar van 2013, terwijl verzoekers broer vermoord werd in juli 2015.

De verwerende partij vergeet rekening te houden met een aantal feiten die niet betwist worden:

- a. De tewerkstelling van verzoekers wordt niet betwist
- b. Evenmin lijkt te worden betwist dat er een weg diende te worden aangelegd van Deh Qazi tot Ayar Khel en dat om deze weg te kunnen construeren, men een plaatselijke moskee en enkele kerkhoven moest afbreken.
- c. Noch lijkt te worden betwist dat een gedeelte van de plaatselijke dorpelingen zich hiertegen verzette en dat enkele huizen beschadigd raakten door de grondwerken die zij uitvoeren, dat er lawaaihinder was en vooral omdat de weg geblokkeerd was voor de dorpelingen.
- d. De bemiddeling door het districtshoofd en de ouderen, waarna er een akkoord werd bereikt met de dorpelingen lijkt evenmin te worden betwist
- e. De kern van de vervolgingsfeiten lijkt niet ernstig in twijfel te worden getrokken, met name inzake verzoekers broer I. (...) en het feit dat verzoekers naar Kabul gingen om het lichaam te identificeren, waarna er een autopsie plaatsvond

Verzoekers nemen de verwerende partij kwalijk dat slechts een fractie van hun verklaringen inzake hun vrees werd beoordeeld op geloofwaardigheid. De verwerende partij concentreert zich op het feit dat eerste verzoeker bij de DVZ 10 asad 1394 vermeldde als een belangrijke datum terwijl hij bij het CGVS bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat er een fout gebeurde, namelijk dat de juiste datum de negende is. Ook tweede verzoeker verklaarde ten aanzien van het CGVS dat zijn lichaam gevonden werd op de negende. Sterker nog, de verwerende partij erkent dat het mogelijk lijkt dat verzoekers zich zouden kunnen vergissen tussen de tiende of de negende. De appreciatie van de verwerende partij is al dus te strikt te noemen.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat het feit dat de activiteit van verzoekers, een belangrijk element is:

"Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

*AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.*²⁰⁴ In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent.²⁰⁵ UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015.²⁰⁶ Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.²⁰⁷ On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community.²⁰⁸ Despite a stated intention by the

Taliban to reduce civilian casualties,²⁰⁹ there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²¹⁰ In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians.²¹¹ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns.²²³ Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs.²²⁴ ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted.²²⁶ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members.²²⁷ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan,²²⁸ as well as former members of the ANSF.²²⁹

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF/pro-government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.¹²

De verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat de activiteit van tweede verzoeker vrij zichtbaar is. De verwerende partij betwist niet dat tweede verzoeker bij een bouwbedrijf werkte als werknemer waarvan een van zijn broers aandeelhouder was. Het feit dat verzoeker zich niet persoonlijk bedreigd voelde door de problemen bij het project in Nejrab, betekent niet dat verzoekers profiel zomaar opzij kan worden gezet. De verwerende partij erkent dat de problemen met de dorpelingen konden worden opgelost na bemiddeling van het districtshoofd en de bescherming van de arbaki. Meer nog, de verwerende partij erkent dat tweede verzoeker actief was bij projecten die uitgevoerd werden voor buitenlandse opdrachtgevers. In dat op zich was de verwerende partij gehouden tot een grondige motivering.

Verzoeker is van mening dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees ten aanzien van de commandant. Slechts een kleine fractie van verzoekers verklaringen werden beoordeeld op geloofwaardigheid, waaruit kan worden geconcludeerd dat de verwerende partij geen ernstige tegenstrijdigheden heeft weerhouden.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen."

Ten slotte stellen verzoekers nog dat zij vervolging vrezen omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en dat zij de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat de autoriteiten aldaar niet in de mogelijkheid zijn om aan individuen bescherming te bieden.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgend:

'§2. Ernstige schade bestaat uit

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) Ernstige bedreiging van het leven of de personen van en burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict.

De verwerende partij is niet consistent in de motivering. Zij baseert haar vaststellingen compleet op grond van facebookonderzoek. Nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij verzoekers recente verblijf in twijfel zou trekken op grond van hun verklaringen. De verwerende partij dient te motiveren waarom verzoekers verklaringen aangaande hun beweerd recent verblijf in Nejrab niet aannemelijk/geloofwaardig is. Minstens diende de verwerende partij een grondig onderzoek te voeren. Het lijkt verzoekers dat de verwerende partij zich compleet heeft laten leiden door het facebookonderzoek. Verzoeker leggen thans ook bewijzen voor van hun facebookprofiel dat werd onderzocht door de verwerende partij:

- Dat verzoekers op facebook in de publieke groep 'Njiraab Pariaat' zijn ingeschreven (stuk 4 en stuk 4a)
- Dat tweede verzoeker op 18 juni 2015 een foto post met de vermelding 'Op de heuvel van Njirab Sharif (stuk 4 en stuk 4b)
- Dat eerste verzoeker op 9 juli 2013 een foto post met vermelding opschrift 'waterval van Njirab'(stuk 4 en 4c)
- Dat tweede verzoeker op 18 juli 2013 op facebook een foto post met de volgende commentaar: 'Ik en mijn broeder lieve Wares bij de waterval en de grote vallei van Njirab' (stuk 4 en 4d)
- Uit een schermafdruck van facebookprofiel van eerste verzoeker blijkt dat hij Kabul heeft bezocht op 4 augustus 2012 en 6 februari 2014.

De verwerende partij stelt dat verzoekers niet de waarheid hebben verteld over hun band met Kabul. Verzoekers verwijzen inzake hun facebookprofielen naar hun verklaringen (stuk 2 en 3 dossier verzoekers).

Ter zake was de verwerende partij verplicht om het onderzoek met betrekking tot de facebookprofielen grondig te voeren. Minstens diende men verzoekers de gelegenheid te bieden om zich te verweren ten aanzien van de vaststellingen van het CGVS.

Voorts wensen verzoekers te verwijzen naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change. ⁵⁸ Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks

as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas.⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities,⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas.⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan.⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014.⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs.⁶⁷⁶

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]." (SIGAR, 30 July 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties. Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others – the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons – mainly mortars – by Pro-Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) – or 43 per cent of total civilian casualties – to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) – or five per cent – of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements." (UNAMA, July 2017, p. 6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party." (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 – a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)⁶

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Het gegeven dat verzoekers zich in een vreemde gemeenschap, België, hebben gevestigd wilt geenszins zeggen dat zij zich zouden kunnen vestigen in de onveilige stad Kabul. Hun regio van herkomst is zeer onveilig.

Door hervestiging in de steden komt de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden.

Urbanization is an important phenomenon in Afghanistan, as in the rest of the world. Kabul has grown by 70% since 2002, reaching an annual growth rate as high as 15% in 2002, of which 12% was due to migration. Many returnees are living in precarious conditions in cities, either in illegal settlements on land

that they do not own or in shared accommodation. During 2008, although there was a steady stream of return from Pakistan, many returnees were unable to return to their place of origin and spontaneous settlements have arisen in Nangarhar province housing approximately 4,700 families.

The displaced populations in urban settings are living alongside the urban poor and host residents in each of the major Afghan cities. Their arrival and stay, whether in the form of protracted or recent and temporary displacement patterns, has increased pressure on local infrastructure and city services, further exacerbating the vulnerabilities of residents and of the mass of urban poor. This is particularly the case with regards to access to shelter and land, water and sanitation, food and livelihood opportunities. The conceptual and assistance frameworks need to be re-evaluated and adapted to the urban context to meet the basic living requirements and protection needs of the urban displaced in Afghanistan. As highlighted in the latest issue of the *Forced Migration Review*, "urban displacement has emerged as a new dimension to the challenges we face in meeting the humanitarian needs of IDPs and refugees."⁷

De steeds groter wordende toestroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten in de steden, voert de druk op het land op en zorgt voor conflicten over land. Deze druk wordt vastgesteld door verschillende bronnen. Bijvoorbeeld voor wat betreft Kaboel:

«Depuis la chute du régime des talibans, fin 2001, la capitale de l'Afghanistan a vu sa population croître de manière spectaculaire, passant de moins d'un million à quatre voire cinq millions d'habitants en une dizaine d'années. Cette croissance s'explique par le retour volontaire ou forcé de réfugiés en provenance du Pakistan et d'Iran, ainsi que par l'insécurité qui continue à régner dans les campagnes afghanes. Le Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR) estime qu'environ 70% des habitations à Kaboul sont précaires et n'apparaissent donc pas dans le plan directeur de la municipalité. Le HCR considère en outre qu'entre 60% et 80% des habitants qui vivent dans ces logements informels sont des rapatriés (returnees). Bien que de nombreux Afghans vivent dans un état de grande pauvreté, beaucoup d'argent circule en Afghanistan, en raison notamment de la présence de nombreuses organisations d'aide humanitaire et d'aide au développement, du stationnement des forces armées de la coalition internationale, et, last but not least, du trafic de drogue. A Kaboul comme dans le reste du pays, les conditions matérielles se sont profondément transformées. L'énorme augmentation des capitaux en circulation, l'explosion démographique alors que la capacité d'absorption est limitée, et le manque de possibilité d'investir dans l'économie afghane ont entraîné une hausse vertigineuse des prix du foncier.

Ces capitaux sont pour une large part gérés par les organisations internationales et non gouvernementales. Les effets de la présence de ces dernières sur les prix de l'immobilier sont énormes; en effet, elles font monter les prix par leur forte demande en matière de bureaux et de logements. A Qala-e Fatullah, un quartier du centre de Kaboul où sont installées de nombreuses organisations étrangères, le prix du jerib variait entre 60 et 80 dollars sous le régime des talibans. Il a atteint 1,2 million de dollars en février 2012, ce qui représente une augmentation de 1900%. A Wazir Akbar Khan, un autre secteur de la ville qui abrite beaucoup de bureaux, le prix du jerib a atteint au début de 2011 le niveau record de 1,8 million de dollars, pour retomber au début de 2012 à 1,2 million, en raison d'une baisse de la demande des organisations et entreprises américaine⁶. Dans ces deux quartiers, mais aussi ailleurs en ville et province de Kaboul, on a assisté pendant plusieurs années (2009-2011) à la recherche d'investissements lucratifs dans le secteur de la construction en forte expansion : transformation de bâtiments anciens en logements pour les étrangers, qu'il s'agisse des membres d'organisations internationales ou non gouvernementales, et pour les Afghans fortunés ; construction d'immeubles d'habitation ; planification de nouveaux quartiers.

L'augmentation continue de la population urbaine en raison de l'insécurité qui persiste dans les campagnes afghanes et du retour des réfugiés des pays voisins, ainsi que la rareté dans le centre de Kaboul des logements abordables a entraîné une expansion spectaculaire de la ville. Cette tendance a mené, en conséquence, à de nombreux conflits pour le contrôle des aires périurbaines. «⁸

En

In regards to refugee returnees, the pace of return will largely depend on the security situation and progress in reintegration and development programmes in Afghanistan, as well as the socio-economic and protection situation in the two neighboring asylum countries. Following the International Conference on the SSAR in May 2012, the MoRR and UNHCR continue to seek durable solutions to improve conditions of return for the millions of refugee returnees. The situation of IDPs is particularly acute in urban areas where a large number of vulnerable individuals live in destitute conditions and under threat of forced eviction. In addition, cases of land grabbing are recurring in Afghanistan as well as numerous cases of land disputes, which undermine the rule of law and the enjoyment of human rights.⁹

En

De structuur van de Afghaanse economie en het werkaanbod in de steden zorgen ervoor dat terugkeerders uit het buitenland het bijzonder moeilijk zullen hebben om te overleven in één of andere stad van het land. De demografische groei, een grote landbouwsector, een rentenierseconomie en een maffiaeconomie zijn de belangrijkste kenmerken van het Afghaanse economische landschap:

*"The situation of Afghanistan is today undermined by the convergence of demographic, social, economic, and of course, political challenges. With the progressive and on-going withdrawal of international military and development actors and the subsequent transition to a full Afghan political control, the international community has reached a new stage of its attempt to address the country's challenges in a sustainable manner. Since the focus of the last decade has been on security, most key stakeholders in Afghanistan have not paid enough attention to a socio-economic time bomb that may ruin all the long-term efforts undertaken by local and international actors. With one of the youngest populations in the world, where children under 15 represent 49% of the population, the absence of a structured labour market and sustainable employment perspectives adds to the deep economic and social uncertainties facing the country."*⁶⁹

Landbouw is nog steeds veruit de belangrijkste economische sector in Afghanistan.

*"More than 77% of Afghans live in rural areas, where agriculture continues to be the main economic activity. At the national level, as almost 60% of the workforce is employed in the agricultural sector and as about 80% of the Afghan households mostly or partly depend on agriculture related income. Agriculture, agri-business, and livestock sectors, therefore, play a major role in driving both the labour and economic markets."*⁷⁰

De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

*"[...] unemployment and underemployment are clearly one of the most intractable problems facing the country and the lack of productive and decent job opportunities is a major cause of persistent poverty. A seemingly modest unemployment rate of 7.9% and a relatively high labour force participation rate of 67% mask the harsh reality that the poor cannot afford to be unemployed. More than 48% of employed individuals in urban areas and 53% in rural areas work less than 35 hours per week on average, and could be considered "under-employed". More importantly, over 90% of the jobs can be classified as vulnerable employment as they do not offer secure stable employment and sufficient income. These jobs include own account workers, unpaid family workers and day labourers."*⁷¹

"Moreover, if unemployment is an important characteristic of the labour market in Afghanistan, it is also important to stress that underemployment and working poverty are greater challenges because: i) 60% of the employed workforce are in agriculture working in low-productivity and subsistence-type production; ii) the urban labour market is characterized by skills mismatch and problems of job quality in both the informal and the small formal sectors; and iii) most jobs that have been generated by the international development assistance tend to be casual or temporary and are clearly not sustainable without continuing aid inflows.

*Last, it is worth keeping in mind that the exact definitions of "unemployed" and "underemployed" in the context of Afghanistan are still unclear, and have become highly politicized, given the lack of data. Such significant differences do not only come from methodological or research limitations but may also be due terminological differences."*⁷²

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders:

*"Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is tempered by the fact that people simply cannot afford to remain unemployed and are therefore underemployed for the most part (48.2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation."*⁷³

Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously. Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this generation has had more opportunities for education, but fewer opportunities after education [...]" 81

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen:

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return. Afghanistan 's living standards are amongst the lowest in the world (CIA 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37percent using improved sanitation facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (ail IRIN 2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NRC/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

All of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that; It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country – you face severe living conditions, lack of freedom of movement – poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (AP12).(…) Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria. Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail, "because security means everything is closed off, nothing has its name on it, so if you don't know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days " (APS)."¹⁰

Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij onder meer niet zorgvuldig heeft gehandeld. De motivering in de bestreden beslissingen is voorts niet gesteund op pertinente of toelaatbare motieven en kan de bestreden beslissing niet schragen. Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk dat de verwerende partij verzoeker ten onrechte geen subsidiaire bescherming toekent."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- verklaringen van verzoekers (stukken 2 en 3);
- "Facebook" schermafdrucken met een voor eensluidend verklaarde vertaling vanuit het Dari naar het Nederlands (stuk 4);
- een "Facebook" schermafdruck (stuk 5).

2.2.2. Op 13 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77, 83-84 en 98-109.

2.2.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een aanvraag (van hun moeder) aan en antwoord van de

dorpsverantwoordelijke en een aanvraag (van hun moeder) aan en antwoord van de directie gerechtelijke geneeskunde van het Afghaans ministerie van de volksgezondheid neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geven verzoekers niet de minste toelichting over de wijze waarop zij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, en artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet, dat bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (1) met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven, geschonden achten.

2.3.3.2. Aangaande de verwijzing van verzoekers naar artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze norm is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepaling, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

2.3.3.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over Kabul en het vermoeden rijst dat hij op zijn minst een periode van zijn leven in Kabul doorbracht, gelet op de vaststellingen dat (i) hij zijn *“Facebookprofiel”* niet kenbaar wenste te maken, dat

(ii) hij en eerste verzoeker vage en onaannemelijke verklaringen aflegden over een periode van hun leven, dit wellicht om hogere studies en/of periodes van tewerkstelling, al dan niet in Kabul, te maskeren, en dat (iii) ook uit het administratief dossier van zijn zus blijkt dat hij hoogstwaarschijnlijk een voorgaand verblijf van zichzelf en zijn familieleden in Kabul probeert te verbergen, omdat (B) de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit Afghanistan niet geloofwaardig is, nu (i) het niet geloofwaardig over komt dat hij, die in zijn district in goede omstandigheden leefde, op basis van een vage bron van informatie en zonder meer informatie in te winnen de ingrijpende beslissing zou nemen om alles achter te laten en de onzekere reis naar Europa aan te vatten, nu (ii) het weinig logisch over komt dat de taliban er bijzonder zwaar aan zou tillen dat hij en zijn familie betrokken waren bij een bouwproject waarbij een moskee en kerkhoven vernield werden, zwaar genoeg om zijn broer te vermoorden, maar er toch ruim twee jaar mee zou wachten om zijn familie aan te pakken, nu (iii) het vragen oproept dat de directeur van het bedrijf waarvoor hij werkte geen problemen kreeg met de taliban en hij tevens bijzonder vaag en ontwijkend antwoordde over de situatie van andere werknemers van het bedrijf die aan hetzelfde project gewerkt hadden en nu (iv) er enkele inconsistenties werden vastgesteld aangaande de situering in de tijd van zijn vluchtrelaas, omdat (C) er geen concrete indicaties zijn dat hij een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, koestert louter op basis van zijn profiel als werknemer bij een bedrijf dat actief is in de wegenbouw, en omdat (D) hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn verzoek om bescherming baseerde op dezelfde redenen als diegene die werden aangehaald door tweede verzoeker en in het kader van het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) zijn profiel als werknemer van een bouwbedrijf dat ook opdrachten uitvoerde voor buitenlandse opdrachtgevers of investeerders op zich niet van die aard is dat hij louter omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging koestert, en omdat (C) hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motiveringen hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekers verklaren dat zij Afghanistan ontvlucht zijn nadat de taliban hun broer vermoordde. Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvragen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekers in het eerste onderdeel van het eerste middel bemerken dat zij niet of niet voldoende werden geconfronteerd met de aangetroffen "Facebookprofielen" en stellen dat het beter was geweest indien zij de mogelijkheid kregen om een en ander uit te leggen inzake de "Facebookprofielen", laten zij na enige bepaling aan te duiden op grond waarvan de commissaris-generaal hen diende te confronteren

met deze profielen. Tweede verzoeker betwist niet dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) werd gevraagd naar zijn "*Facebookprofiel*", dat hij daarop een profielnaam noteerde, doch verklaarde de juiste spelling niet te kennen en dat hij een tweede "*Facebookprofiel*" heeft dat hij op het CGVS niet kenbaar heeft gemaakt. Ook de Raad leidt uit deze vaststellingen af dat tweede verzoeker zijn "*Facebookprofiel*" niet kenbaar wenste te maken en aldus heeft getracht informatie voor het CGVS achter te houden. De verklaringen van verzoekers die zij bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekers, stukken 2 en 3) werpen hier geen ander licht op. Zo doet de omstandigheid dat er op het "*Facebookprofiel*" van tweede verzoeker foto's staan van Nejrab (zie ook: stukkenbundel verzoekers, stuk 4), geen afbreuk aan zijn gebrek aan medewerking, noch aan de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing dat kan worden aangenomen dat hij oorspronkelijk van Nejrab afkomstig is en er mogelijks nog familie of vrienden heeft en dat hij er een tijdje actief was bij een wegenbouwproject, doch dat het volstrekt onduidelijk is hoe lang hij voor dit project in het district Nejrab van de provincie Kapisa verbleef en of hij nadien in Nejrab, dan wel in Kabul verbleef. Voorts hebben deze verklaringen geen enkele objectieve bewijswaarde nu zij van verzoekers zelf afkomstig zijn en niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De omstandigheid dat eerste verzoeker verklaart dat wat hij op zijn profiel zette "*fake*" en niet echt is, brengt bovendien zijn algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen mee in het gedrang. Wat voor zijn "*Facebookprofiel*" geldt, met name dat hij er op kan vermelden wat hij wil en dat het niets te maken heeft met het echte leven, kan immers evenzeer gelden voor zijn verklaringen op het CGVS.

Waar verzoekers in het eerste onderdeel van het eerste middel bepaalde hiaten of fouten trachten te wijten aan stress en spanning, wordt erop gewezen dat een zekere mate van stress inherent is aan elk interview, doch er niet aan in de weg staat dat van kandidaat-vluchtelingen redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, wanneer hen wordt gevraagd naar hun "*Facebookprofiel*", al hun "*Facebookprofielen*" opgeven en niet slechts een ervan met een verkeerde spelling en een ander ervan achterhouden en dat zij concrete en aannemelijke verklaringen kunnen afleggen over een periode van hun leven.

Waar verzoekers in het tweede onderdeel van het eerste middel laten gelden dat de commissaris-generaal voorbij is gegaan aan hun profiel en de incidenten die zich hebben voorgedaan, wordt erop gewezen dat er in de bestreden beslissingen rekening werd gehouden met de verklaringen van tweede verzoeker dat er voor de zogenaamde moord op hun broer geen enkele bedreiging of waarschuwing van de taliban is geweest en met het profiel van verzoekers als personen die in goede omstandigheden leefden in hun district, en meer specifiek afkomstig zijn uit een invloedrijke en welstellende familie. Aldus kon de commissaris-generaal op goede gronden stellen dat het niet geloofwaardig over komt dat verzoekers op basis van een vage bron van informatie en zonder meer informatie in te winnen de ingrijpende beslissing zouden nemen om alles achter te laten en de onzekere reis naar Europa aan te vatten. Voorts tonen verzoekers met de loutere bewering dat "*de Afghaanse autoriteiten beperkt zijn in hun onderzoek mogelijkheden en zelf het gevaar moeten trotseren in de plaatsen waar de taliban aanwezig zijn*", niet *in concreto* aan dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens stelde dat het, gelet op de invloedrijke positie van hun familie in hun district, niet uitgesloten was dat de autoriteiten actie zouden ondernemen jegens de moordenaars van hun broer.

Waar verzoekers in het tweede onderdeel van het eerste middel laten gelden dat (i) hun tewerkstelling, (ii) de aanleg van een weg met daarbij de noodzakelijke afbraak van een plaatselijke moskee en enkele kerkhoven, (iii) het verzet van enkele dorpelingen tegen deze werkzaamheden, (iv) het akkoord van de dorpelingen na bemiddeling door het districtshoofd en (v) de moord op hun broer niet betwist worden, wordt erop gewezen dat deze gegevens geen afbreuk doen aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen, die door verzoekers ten dele ongemoeid worden gelaten en ten dele niet worden weerlegd of ontkracht. Zo gaan verzoekers in het geheel niet in op de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het vragen oproept dat de directeur van het bedrijf waarvoor zij werkten – en waarvoor zij een moskee en enkele kerkhoven vernielden, wat volgens hun informatiebron de aanleiding was van de moord door de taliban op hun broer – geen problemen kreeg met de taliban, dat tweede verzoeker bijzonder vage en ontwijkende antwoorden gaf over de situatie van andere werknemers van dit bedrijf die aan hetzelfde project gewerkt hadden en beperken zij zich tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties in hun verklaringen over de moord op hun broer, zonder deze vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

In de mate dat verzoekers in het tweede onderdeel van het eerste middel, onder verwijzing van de UNHCR *Guidelines*, voorhouden dat tweede verzoeker, gelet op zijn functie als werknemer van het bouwbedrijf waarvan eerste verzoeker aandeelhouder is, tot een risicogroep behoort, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vermeende vrees en problemen, haalden verzoekers bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan hun profiel als werknemer of aandeelhouder van een bouwbedrijf. Zo wordt in de tweede bestreden beslissing, wat tweede verzoeker betreft, op goede gronden op het volgende gewezen:

“Aangaande uw profiel als werknemer bij een bouwbedrijf waarvan een van uw broers aandeelhouder was, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen bleek dat u, hoewel er soms problemen ontstonden bij projecten, u er nooit aan dacht Afghanistan te ontvluchten omwille van deze obstakels (CGVS2, pg 13). U voelde zich niet persoonlijk bedreigd door de problemen bij het project in Nejrab (CGVS1, pg 15) en de problemen met de dorpelingen konden opgelost worden na bemiddeling van het districtshoofd en de bescherming van de arbaki die u verkreeg (CGVS1, pg 14). U was eveneens actief bij projecten die uitgevoerd werden voor buitenlandse opdrachtgevers, doch u kende nooit problemen met de taliban omwille hiervan (CGVS1, pg 7). Uit uw verklaringen bleek evenmin dat u zich bedreigd voelde door andere partijen omwille van uw werk.”

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat eerste verzoeker betreft, voorts op goede gronden op het volgende gewezen:

“Uit niets bleek immers dat u problemen kende omwille van uw werk, afgezien van de ongeloofwaardig bevonden elementen uit uw vluchtrelaas. U verklaarde expliciet dat u geen enkel ander probleem kende omwille van uw werk (CGVS, pg 10). U oefende volgens uw verklaringen een administratieve functie uit op kantoor en u begaf u dus niet op het terrein en de bouwerven.”

Verzoekers tonen dan ook geenszins *in concreto* aan dat of in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst zouden dreigen te worden gedood omwille van hun profiel als werknemer bij of aandeelhouder van een bouwbedrijf dat ook opdrachten uitvoerde voor buitenlandse opdrachtgevers en investeerders.

Het betoog van verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Ook de documenten die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen, werpen om de hierboven reeds aangehaalde redenen geen ander licht op de zaak. Hierbij wordt er nogmaals op gewezen dat *in casu* niet zozeer betwist wordt dat verzoekers oorspronkelijk van Nejrab afkomstig zijn en dat zij er mogelijks nog familie of vrienden hebben en dat zij er een tijdje actief waren bij een wegebouwproject, doch dat het volstrekt onduidelijk is hoe lang zij voor dit project in het district Nejrab van de provincie Kapisa verbleven en of zij nadien in Nejrab, dan wel in Kabul verbleven. Wat de schermafdruk van “Facebook” (stukkenbundel verzoekers, stuk 5) betreft, wordt er ten slotte nog op gewezen dat hier niet uit blijkt wanneer deze genomen werd, zodat niet uitgesloten is dat het profiel achteraf werd aangepast om in overeenstemming te zijn met de verklaringen van verzoekers. Dit document kan dan ook bezwaarlijk als een bewijs worden beschouwd van de verklaringen van verzoekers.

Ook de documenten die verzoekers bij hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegen, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Vooreerst wordt erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in Afghanistan tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 14, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoekers ter staving van hun herkomst uit het dorp Paryat en hun vluchtproblematiek hebben bijgebracht, temeer nu noch het schrijven van de dorpsverantwoordelijke, noch dit van de directie gerechtelijke geneeskunde van het Afghaans ministerie van de volksgezondheid gedateerd is.

Bovendien blijkt uit het schrijven van de directie gerechtelijke geneeskunde van het Afghaans ministerie van de volksgezondheid niet dat het overlijden van de broer van verzoekers te wijten is aan de taliban, noch dat verzoekers omwille van dit overlijden een risico zouden lopen.

Waar verzoekers nog betogen dat zij door hun overheid geen bescherming kunnen verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekers de motieven in de bestreden beslissingen aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moeten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.

2.3.6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hierover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekers in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoekers in de hoofdstad Kabul een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht dat uit actuele en objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissingen als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 november 2018 aangebrachte COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoekers brengen geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Kabul zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de door hen geciteerde passages uit het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 19 april 2016 en uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van ECOI van 3 augustus 2017 blijkt weliswaar een stijging van het geweld in Afghanistan en in de hoofdstad Kabul, doch hieruit blijkt niet dat de impact van de doelgerichte aanslagen van die aard is dat het inwoners van Kabul dwingt hun woonplaats te verlaten, dat Kabul geen toevluchtsoord zou zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten en dat er in de stad Kabul gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse hoofdstad Kabul niet evident is, in het geval van verzoekers, rekening houdend met hun persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in deze stad vestigen. Zo wordt er in de tweede bestreden beslissing terecht op gewezen dat tweede verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn band met Kabul en dat hij zich om de volgende redenen (opnieuw) in deze stad kan vestigen:

"Er is immers gebleken dat u naar alle waarschijnlijkheid reeds in Kabul gewoond hebt, dat u diverse familieleden hebt die er woonden, dat u zelf geen zicht biedt op uw netwerk in Kabul maar dat een netwerk in uw geval kan verondersteld worden gelet op de bevindingen in verband met uw Facebookprofielen en uw familieleden, dat u nuttige werkervaring hebt bij een bedrijf dat in Kabul gevestigd was of is, dat u verder geen zicht biedt op eventuele hogere studies of andere werkervaringen maar dat deze verondersteld kunnen worden gelet op uw gebrekkige verklaringen over uw levensloop, dat u opgeleid bent en dat u uit een vooraanstaande en welvarende familie afkomstig bent. Aangaande uw familie verklaarde u dat uw grootvader een zogenaamde schrijver ('mirza') was en daardoor veel aanzien genoot, dat uw grootvader als vertegenwoordiger van het district optrad (informeel, als 'khan'), dat uw familie veel gronden heeft en dat zij deze gronden niet zelf bewerken maar daarvoor landbouwers in dienst nemen, dat uw vader handelaar was en daarbij voor aanzienlijke bedragen goederen kocht, dat u niet wist hoe uw vader precies aan dit geld kwam om goederen aan te kopen, maar dat u wel wist dat jullie geld hadden (CGVS2, pg 3-4) en dat uw familie zelf de herstelling van bruggen in Paryat financierde (CGVS1, pg 19). Dat u uit een welstellende familie afkomstig bent, blijkt eveneens uit het feit dat uw broer M. M. (...) hogere studies volgde in Kabul en aandeelhouder kon worden van een bouwbedrijf."

Wat betreft eerste verzoeker wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar de vaststellingen in de tweede bestreden beslissing over de verklaringen van verzoekers aangaande hun "Facebook"-profielen die aan het licht hebben gebracht dat zij hun band met Kabul wenselijk te verbergen en dat zij naar alle waarschijnlijkheid al in Kabul gewoond hebben en wordt daar het volgende aan toegevoegd:

"Hierbij aansluitend dient nog opgemerkt te worden dat u beweerde dat u niet wist waar het hoofdkantoor van de firma A. M. (...) zich bevond in Kabul (CGVS, pg 8). Nochtans had u net voordien verklaard dat u administratie deed en financiële zaken voor het bedrijf. U ontving allerlei zaken en maakte deze over aan het hoofdkantoor. In deze context is het geheel onaannemelijk dat u het adres

van het de firma niet zou kennen. U beweerde dat dit niet nodig was, omdat u werkte op pc, alles klaar maakte en dat de manager dan langs kwam en alles meenam. Ook al zou u niet via postverzending gewerkt hebben, toch is het onwaarschijnlijk dat u nooit het adres gezien zou hebben op documentatie van de firma, briefhoofden, contracten, facturen, enzovoort. Zelf zou u gedurende een tewerkstelling van ongeveer drie à vier jaar (CGVS, pg 10) voor deze firma nooit op het hoofdkantoor geweest zijn, wat eveneens onaannemelijk lijkt. Uw ontwijkende verklaringen over het hoofdkantoor in Kabul bevestigen eveneens de vaststelling dat u uw band met Kabul wenst te verbergen voor het CGVS.

Gezien uw tewerkstelling voor een bedrijf met hoofdkantoor in Kabul, werd u gevraagd of u overwoog te verhuizen toen u problemen kreeg. U verklaarde dat u van de plaats waar u werkte afkomstig was (Nejrab), dat u daar door iedereen gekend was en u vroeg zich af waar u heen kon gaan (CGVS, pg 10). U stelde dat u niet in Kabul kon wonen, u had niemand daar om bij te wonen en u zou nooit in Kabul kunnen leven. Gevraagd waarom precies u daar niet zou kunnen wonen, haalde u aan dat diegenen die uw broer doodden ook connecties hadden in Kabul, u ook in Kabul konden doden en de intentie hadden om jullie allemaal te doden (CGVS, pg 10). Uit voorgaande is echter al gebleken dat uw vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden werd, zodat deze elementen geen reden vormen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Dat u nergens in Kabul zou kunnen wonen en dat u er geen huis had, kan gelet op voorgaande evenmin aangenomen worden als een afdoende reden waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U tracht namelijk uw band met Kabul te verbergen en biedt aldus geen eerlijk zicht op uw mogelijkheden in Kabul, zodat uw bewering dat u geen plaats had om te wonen in Kabul niet zonder meer aangenomen kan worden. U verklaart zelf op uw Facebookprofiel dat u al sinds 1997 in Kabul woont, zodat u naar alle waarschijnlijkheid wel degelijk over een woonplaats in Kabul beschikt.

Aangaande de redelijkheid van het intern vluchtalternatief, voor zover dit nog een intern vluchtalternatief is in uw geval gezien u naar alle waarschijnlijkheid reeds in Kabul gewoond hebt, dient nog opgemerkt te worden dat u opgeleid bent (CGVS, pg 7), dat u volgens uw Facebookprofiel een universitaire opleiding genoten hebt, dat u werkervaring hebt, dat u volgens uw Facebookprofiel in Kabul gewerkt hebt, dat een netwerk in Kabul in uw geval verondersteld kan worden gelet op de vaststellingen omtrent uw Facebookprofiel waaronder de talrijke vrienden in Kabul en meerdere familieleden die ook een band met Kabul hebben, en dat u afkomstig bent uit een vooraanstaande en bemiddelde familie. Hierbij wordt verwezen naar de verklaringen van uw broer over jullie familie: "Aangaande uw familie verklaarde u dat uw grootvader een zogenaamde schrijver ('mirza') was en daardoor veel aanzien genoot, dat uw grootvader als vertegenwoordiger van het district optrad (informeel, als 'khan'), dat uw familie veel gronden heeft en dat zij deze gronden niet zelf bewerken maar daarvoor landbouwers in dienst nemen, dat uw vader handelaar was en daarbij voor aanzienlijke bedragen goederen kocht, dat u niet wist hoe uw vader precies aan dit geld kwam om goederen aan te kopen, maar u wist wel dat jullie geld hadden (CGVS2, pg 3-4), dat uw familie zelf de herstelling van bruggen in Paryat financierde (CGVS1, pg 19). Dat u uit een welstellende familie afkomstig bent blijkt eveneens uit het feit dat uw broer M. M. (...) hogere studies volgde in Kabul en aandeelhouder kon worden van een bouwbedrijf."

Verzoekers voeren in het tweede middel niet dienstig aan dat hun recente verblijf niet in twijfel wordt getrokken op grond van hun verklaringen, nu *in casu* wordt geoordeeld dat zij in Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikken. Bovendien stelde de commissaris-generaal, gelet op de hierboven reeds aangehaalde vaststellingen – die niet enkel betrekking hebben op de "Facebookprofielen" van verzoekers –, terecht vast dat het volstrekt onduidelijk is of verzoekers recent in Kabul, dan wel in Nejrab verbleven en dat het vermoeden rijst dat zij op zijn minst een periode van hun leven in Kabul doorbrachten.

De foto's die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekers, stukken 4b, 4c en 4d) doen aan het voorgaande geen afbreuk, nu aan privéfoto's zeer weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld, uit niets blijkt wanneer deze werden genomen – de datum waarop deze op "Facebook" werden gepost valt niet noodzakelijk samen met de datum dat de foto's werden genomen –, eruit niet kan blijken of deze genomen werden tijdens een langdurig verblijf in, dan wel tijdens een (kortstondig) bezoek aan hun geboortestreek, en *in casu* niet wordt betwist dat verzoekers oorspronkelijk van Nejrab afkomstig zijn en dat zij er mogelijk nog familie of vrienden hebben en dat zij er een tijdje actief waren bij een wegebouwproject. Dat verzoekers ingeschreven zijn op "Facebook" in de publieke groep "Njiraab Pariaat" (stukkenbundel verzoekers, stuk 4a), is in dat opzicht dan ook niet vreemd te noemen en kan er niet toe leiden dat moet worden geoordeeld dat zij in Kabul niet over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken. Ook de verklaringen van verzoekers – *post factum*, nadat werd vastgesteld dat zij hun "Facebookprofielen" voor het CGVS hebben achtergehouden – over hun "Facebookprofielen" (stukkenbundel verzoekers, stukken 2 en 3) zijn in deze niet ernstig. Wat de schermafdruck van "Facebook" (stukkenbundel verzoekers, stuk 5)

betreft, wordt er ten slotte nogmaals op gewezen dat hieruit niet blijkt wanneer deze werd vastgelegd, zodat niet uitgesloten is dat deze achteraf werd aangepast om de verklaringen van verzoekers te bevestigen. Dit document kan dan ook bezwaarlijk als een bewijs worden beschouwd van de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekers. Uit deze verklaringen blijkt bovendien niet waarom tweede verzoeker zijn "Facebookprofiel" had achtergehouden voor het CGVS.

Waar verzoekers verwijzen naar de humanitaire noden in Afghaanse steden omwille van de steeds groter wordende stroom van ontheemden, terugkeerders en andere migranten, en hiervoor verwijzen naar verschillende bronnen, wordt erop gewezen dat zij met hun algemene, theoretische betoog niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeren te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. In tegendeel, uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit een vooraanstaande en bemiddelde familie – wat door verzoekers niet wordt betwist – en dat zij meerdere familieleden hebben die ook een band met Kabul hebben.

Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoekers, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg zijn om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezitten in staat zijn om buiten hun regio van herkomst in hun levensonderhoud te voorzien.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers in de hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissingen genomen werden als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maken verzoekers niet aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN